

Reaktibilita

Uvážíme-li do důsledků pojetí jsoucna jakožto vnitřně sjednocené události, která z jedné části už není, z druhé části ještě není a která postupně střídá své okamžité jsoucnosti, pak musíme připustit, že všude tam, kde nejde jen o uplatnění FYSIS, nýbrž také o reaktivitu na různé složky osvětí (a kde se tedy začíná uplatňovat LOGOS také mimo rámec přímého prostřednictví FYSIS), zůstává celá nepřehledná řada „možností“ nevyužita. Zde se nám takřka sama vnucuje zaběhaná terminologie, jež nás tlačí na určitou cestu, o které však víme, že není příliš schůdná a zejména že nevede k uspokojivým, nýbrž často dokonce k naprosto nepřijatelným důsledkům. Budeme raději s mnohem větší přesností mluvit o tom, že tu jsou jakési struktury v budoucnosti, které se stávají „minulými“ ještě dříve, než nastaly, tj. než se staly aktuálně jsoucími. Musíme se tedy tázat po eventuálním „dění“, jež vůbec neprochází oněmi momenty aktuální jsoucnosti. Toto dění by mohlo představovat dost významný kontext v pozadí toho, o čem mluvíme jako o světovém dění, ale také docela určitý kontext konkrétních nitrosvětých událostí, činů, akcí atd. Pak se nutně klade také otázka povahy nepředmětné struktury onoho „dění, jež se obejde bez aktuálních jsoucností, jimiž výhradně zůstává propojeno se světem, jak o něm běžně hovoříme. A konečně se tak otvírá perspektiva nového chápání významu aktuálnosti ve smyslu aktuálních jsoucností a také možné nové odpovědi na otázku významu světa a nitrosvětých událostí, jsoucen a konečně i lidského pobývání na světě v konkrétní situovanosti. Zdá se, že klíčem ke všemu je reaktivita, jako by ta byla právě možná pouze uvnitř světa.

(910721-1)

[Záznam se dochoval jako kartotéční lístek v AUK. Pozn. red.]